

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΥΛΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

ΔΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ

Γ'.

ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ο Ροδρίγο αποφάσισε να ξεκάμει την έξοχτη στεράς χειρός σύζυγό του, χήρα Έλένη Βανόσα, προκειμένου να κατακτήσει έτσι την κόρη της Ρόζα. Σκέφτηκε λοιπόν να καταφύγει σχετικώς σ' έναν δυναμικό της περιφέρειας μπράβο, ικανότατο για τέτοιον είδους δουλειές. Άλλα μόλις μπήκε στο σπίτι του, άκουσε αμωγές κι ανασταναγωγές.

Ίδου τί είχε συμβεί: Ο άρχηγός των μαχαροβγάλτηδων της Βαλένσιαις είχε βρει το δασκαλό του! Την προηγούμενη ημέρα δηλαδή, ενώ περιπατούσε μπρός στο μέγαρο Θεόντα, πιάστηκε στα χέρια μ' έναν άνθρωπο του φεράματος του και φιλοδοχήθηκε με μία καλή μαχαρά, που θα τη θυμόταν τον άχριστον έπ' έξη μήνες.

— Διάβολε! είπε ο Ροδρίγο, όταν έμαθε την είδηση. Αυτό είναι πολύ δυσάρεστο. Τί να κάμω τώρα;...

Μ' αυτές τις σκέψεις ο Ισπανός ευγενής προχώρησε στην οδόν Γκραδό και κατόπιν επρόκειτο πρὸς ένα προσώπειο της Βαλένσιαις.

Εκεί, ενώ περιούσε από ένα δεινρόφυτο μέρος, άκουσε μονομισητά και φωνές. Κι' επειδή τον έσπρωχνε η περιέργεια, λοξοδρόμησε και μπήκε σ' ένα δεινροσταύδα.

Στο μέρος αυτό, επάνω στὰ χορτάρια, ήταν καθισμένοι καμιά είκοσιάρια άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες, με πολύ άλλοκοτο κι' άγριο παρουσιαστικό. Έτρωγαν κι' έπιναν συντροφικά μαζί με τα σκυλιά, τις γάτες, τους χοίρους και τα δυο μούλιαρά τους. Ήταν δηλαδή μία συντροφία από Τσιγγάνους, τους οποίους ο Ροδρίγο εφύρασε επάνω στη διασκέδασι τους.

Στην εμφάνισή του νέου Ισπανού, οι Τσιγγάνοι δυσαρεστήθηκαν και μονομιάς έβλεψαν τους άνδρες και ζώα, άρχισαν να φωνάζουν, να γαυγίζουν, να χρομετίζουν, να γροιλίζουν και να κάνουν ένα δαιμονισμένο θόρυβο.

Ο Ροδρίγο όμως δεν τήκανε ενόχλια. Ή απροσδόκητη αυτή συνάντησι, αντί να τον παράξη, άντεθέτως τον κατενέχευε. Είχε ένα προαίσθημα πως μονάχα εκεί θα βρούσε ό,τι ζητούσε.

Ο ύποπτος φίλος της Ρόζας προχώρησε άτάραχος μεταξύ του πυρδολού πλήθους των Τσιγγάνων, κοιτάζοντας έρευναχτικά δεξιά κι' αριστερά. Έπειδι, όμως πιθανότατα ή έρευνά του έμεινε άκαρπη, σήκωσε το κεφάλι του και φώναξε:

— Ποιος είναι λοιπόν εδώ πέρα ο άρχηγός σας; Έχω να του μιλήσω...

Οι Τσιγγάνοι σάπασαν τότε όλοι, απ' τους ανθρώπους ως τα σκυλιά κι' αμέσως τους πετάχτηκε στη μέση ένας πενηντάχρος κοντασέρης, ο οποίος είπε στον Ισπανό ευπατριώδη:

— Έγώ είμαι ο άρχηγός. Τί θέλεις από μας;...

— Θα σου πω σ' έδω, είπε ο Ροδρίγο. Και για να μη νομίζεις πως θα χάσεις μαζί μου τον καιρό σου, πάρε αυτά έδω. "Αν μ' ευχαριστήσεις, θα σου τα διαλασκάσω. Κι' αν μου προσφέρεις ό,τι σου ζητήσω, θα σου δώσω τετραπλάσια.

Λέγοντας αυτά τα λόγια, ο Ροδρίγο έφερε ένα βαλάντιο χονδράκι στα χέρια του άρχηγού, ο οποίος μ' ένα νεύμα του έδωσε από τη γύρω όλη τη συνωδεία του. Κατόπιν έλαμψε στο νέο Ισπανό μία υπόχλησι γεμάτη σεβασμό και του είπε:

— Στις προσταγές σας, αφέντη. Ο Έδσεγήςρος είναι δικός σας, και σ' ετούτον και στον άλλο κόσμο...

Ο Ροδρίγο χαμογέλασε.

— Είσαι πρόθυμος, του είπε, να θυσιάσεις για χάρη μου και το άλλο σου χέρι;

— Ναι, αφέντη.

— Ίδου λοιπόν περί τίνας πρόκειται. Είπε κάποιος που μ' ένοχλεί,

μου κλείνει τον δρόμο και δεν μ' αφήνει να προχωρήσω. "Αν ήταν άντρας, θα τον προκαλούσα και θα τον έσκότωσα. Άλλά δυστυχώς άνηκε στο αδύνατο φύλο. Έν τούτοις θέλω ή γυναίκα αυτή που μ' εμποδίζει στην πορεία της ζωής μου, να πεθάνη και να λείψη από μπροστά μου. Οφείλεις λοιπόν να βρής ένα μέσον που θα μ' γλυτώσει μιά και καλή απ' αυτόν τον μπλά, ένα μέσον, λέω, ξευτεροδέμματος που δεν θ' αφήσει ίχνη του εγκλήματος που θα κάνεις. Καταλαβαίνεις, υποθέτω, τώρα για ποιο λόγο πληρώνω τόσο καλά και άπαιτώ ν' αναπτύξεις όλη σου τήν ικανότητα σ' αυτή την υπόθεσι. Θέλω να ανακαλύψεις έναν τρόπο θανάτου, που να φανή όσο μπορεί πιο φυσικός, χωρίς έπ' πλέον να προξενήση πόνοους σ' αυτή τη γυναίκα... Κατάλαβες;

Ο άρχηγός των Τσιγγάνων αποκρίθηκε.

— Καταλαβαίνω πολύ καλά, απάντησε. Μου ζητάτε, αφέντιζό, ένα δηλητήριο απ' τα καλύτερα....

— Μπράβο! Το έχεις;

— Το έχω... Μπορεί να μην έχω έχω τέτοιο πράγμα; Αυτό που βρίσκεται όμως επάνω μου τώρα δεν κάνει για την αφέντιζό σας. Όστόσο, άποιος πληρώνεται καλά, δουλεύει και καλά. Είμαι σ' έθεσι να σου προμηθεύσω ένα άλλο δηλητήριο, ανώτερο....

— Πότε;

— Νά, σ' έ λίγο...

— Δηλαδή;

— Σ' έ δυό λεπτά θάχετε ό,τι ζητάτε...

— Για πές μου όμως λεπτομερέστερα, τί είδους δηλητήριο είν' αυτό;

— Είπε ένα ύγρό, που κανένα σερφός δεν μπορεί να φτιάξη έμοιο του. Μία σταγόνα του ίσοδυναμεί μ' έναν κερανό! Με το σημάθειό όμως, αφέντη. Μου είπες στην αρχή, πως αν μείνεις εύχαριστήμενος έκ' μέρους μου, θα μου δώσεις άλλα τόσα απ' αυτά που μου έδωσες και...

— Ναι, έτσι σου υποσχέθηκα.

— Και ποθ' θα σάς βρω για... τήν έ-

ξόκλησι;

— "Α, έ, βλέπω ότι λαβαίνεις και προφιλιάξεις...

— Έ, τί να γίνη, αφέντιζό! Φτωχός άνθρωπος είμαι και προσπαθώ να ζήσω. Οι άδελφοί μου κι' εγώ είμαστε φονεακάδες κι' όταν βρούμε μιά περίπτωση να βγάλουμε το φνομά μας, δεν τήν αφήνουμε να μās φύγη. Γι' αυτό είμαστε και τόσο φιλόπαιτοι. Νά είσαι όμως ήσυχος, ότι δεν πρόκειται να σ' εγλάσω κι' ότι το δηλητηριό μου θάνα όποιο τ' θέλεις. "Α, όλα κι' όλα, εγώ είμαι τίμιος και ειλικρινής στους λογαριασμούς μου. Είμαι βέβαιος πως, αφού μεταχειριστής το ύγρό μου και δής τα λαμπρά του αποτελέσματα, θα θυμηθής τήν υπόσχεσί σου και θα μου δώσεις άμέσως τα υπόλοιπα χρήματα. Τέλος πάντων, δεν άνησυχώ καθόλου, θέλεις δεν θέλεις, θα ξαναρθής να μ' έδής και να μ' επληρώσης, αν όχι για τίποτε άλλο, τουλάχιστο για να σου δώσω τη συνταγή του δηλητηρίου μου. Και είνε πολύτιμη και άγνωστη, ξέρεις, αυτή ή συνταγή. Τήν έχω κληρονομήσει από τον πατέρα μου κι' αυτός απ' τον παππού μου, που τήν έφερε απ' τις Ινδίες...

— Καλά, καλά, φίλε μου. Θα σ' ανταμώσω αύριο το βράδυ στις όχτες, στον περίπατο της "Αλαμέδο. "Ας μ' αφήσουμε όμως τήν ώρα μας με τίς δουλειές. Ποθ' είνε το δηλητήριο;

— Θάνα έτοιμο σ' έ λίγα λεπτά.

Και, λέγοντας αυτά τα λόγια, ο άρχηγός των Τσιγγάνων έβγαλε απ' τήν τσέπη του ένα μικρό κουτί, που περιείχε μιά λευκή σκόνη, και κάθησε ναταγής. Πήρε απ' τη σκόνη δυό κονταλιές του γλίσκου και τίς έροίξε σ' ένα δοχείο, ότον βρεζόντουσαν μερικά μικρά κομμάτια χρυάτος πουχταν περισφύει απ' το μεσημέρι. Κατόπιν ανακάτεψε τα κορέα μ' ένα μετάλλιο κοντάλι.

Μπορσάκι στον Τσιγγάνο σκεδάν ένας σκύλος και τον κούταξε.

Ο γηραιός τυχοδιώκτης παρατήρησε το ζώο και του χαμογέλασε.

— Καταλαβαίνω, που είπε. Θέλεις να δοκιμάσεις αυτό το σπάνιο και ποθ' ετοιμάσα. Σ' αγαπώ όμως πολύ, φίλε μου Κονρά, και δεν θέ σου το δώσω.

Πιο πέρα ήταν ξαπλωμένος ένας χοίρος. Ο Τσιγγάνος πήρε ένα κομμάτι κρέας και του το πέταξε. Κατόπιν γύρισε σ' ο Ροδρίγο και,

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο Γάλλος δραματικός συγγραφέας Αιμίλιος Ώζιέ.

βάζοντας τὸ χέρι ἐπάνω στὸν ὦμο του, εἶπε :

— Πρώτος, ἀρεντιζό. Αὐτὸ πού εἶδες, δὲν τὸ ἔκανα γι' ἀστείο. Ὁ χοῖρος ἔφαγε τὸ κρέας καὶ σὲ λίγο θάνα νευρώς... Κιτάξτε, κιτάξτε... Τὸ φτωχὸ ζῶο ἀρχισε κίχας ν' ἀνησιγῇ, νὰ ταράσσεται, νὰ μὴν ξέρη τί τοῦ γίνεται...

Κι' ἀληθινά, ὁ χοῖρος εἶχε κυλιστεῖ τώρα κατὰ γῆς καὶ ἔβγαζε δυνατὲς κραυγὲς ἀπ' τοὺς πόνους πού τὸν ἱεσάνιζαν. Οἱ πόνοι του ἀλοένα μεγάλωναν καὶ δὲν τὸν ἀνίκαναν σὲ ἡσυχία. Θέλησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε καὶ ξανάπεσε κάτω σάν ἀσπί... Στριφογύρισε ἀκόμα μερικὲς φορὲς, ξανασηρώθηκε καὶ σωφίστηκε περὶ γιὰ πάντα στὴ γῆ....

Ὁ Ροδρίγο ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ του, πῆρε ἕνα σκουινί, ἔδεσε τὰ πισινὰ πόδια τοῦ χοίρου καὶ τὸν ἐπράβηξε πρὸς μιὰ κοντινὴ βελανιδιά. Πέρασε τὸ σκουινί ἀπὸ ἕνα κλωνάρι τῆς βελανιδιάς καὶ ὕψωσε τὸ νεγρὸ ζῶο σὲ ἀπόστασι ἐνὸς μέτρου ἀπὸ τὴ γῆ.

— Θάνατος ἀπ' τὸ θάνατο! μουρμούρισε στὸ Ροδρίγο μὲ ινστιγμωδὴ φωνή ὁ γηραιὸς Τσιγγάνος.

Ἀπὸ τὸ ρύγχος τοῦ χοίρου ἔτρεχε τώρα ἕνας ἀφρός, τὸν ὁποῖο ὁ Τσιγγάνος μάζεψε προσεχτικὰ σ' ἕνα πιάτο καὶ τὸν ἐστράγγισε ἔπειτα σ' ἕνα ποτήρι.

Ἡ λευκὴ σκόνη πού εἶχε ἀνακατωθεῖ ὁ Τσιγγάνος μὲ τὸ κρέας, ἦταν ἀρεντιζό. Καὶ ὁ ἀφρός πού ἔβγαζε ἀπ' τὸ ρύγχος τοῦ ζῶου δὲν ἦταν παρὰ ἀρεντιζὸ διηλισμένο, δηλαδὴ ἕνα δηλητηριώδη κατακάθαρ, ἀσφαλῆστατο, ἰδεώδες.

Ὁ Ροδρίγο στεκόταν καὶ παρακολουθοῦσε ὅλη αὐτὴ τὴν προετοιμασίαν μὲ κάποια δυσπιστία.

— Ἀμφοῖν ἄκου, ἀρεντιζό; τοῦ φώναξε ὁ Τσιγγάνος. Θέλεις καὶ ἄλλη ἀπόδειξι ἐπὶ πλέον; Κίτάξτε ἐδῶ λοιπόν....

Καὶ ἀμέσως ξηγύνωσε τὸ μπράτσο του.

— Κίτάξτε τὸ χέρι μου, εἶπε στὸν νέο. Εἶνε κομμένο. Σέρεις θυμὸς γιατί; Μὲ δάγκωσε ἕνας χοῖρος δηλητηριασμένος, σάν καὶ αὐτόν, καὶ ζόνταμα νὰ χάσω τὴ ζωὴ μου. Γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' τὸ θάνατο, πρῶτηρα νὰ μείνω κοιμισμένος....

Ὁ Ροδρίγο βεβαίωθηκε πλέον ἀπολύτως καὶ ἔτρεξε στὸν Τσιγγάνο ἕνα δεύτερο βελάντιο, γεμίστο χοιρινάρι.

— Γιὰ πές μου τώρα, τοῦ εἶπε. Αὐτὴ τὴν ἐφεύρεσιν τὴν χρησιμοποίησες καὶ ἄλλες φορὲς;

— Ὅχι πολλές, ἀρεντιζό.

Ἀπὸ τότε πούχαμα τὸ χέρι μου — πάνε τώρα δέκα χρόνια — δὲν ξανάφωνα ἀπ' αὐτὸ τὸ δηλητήριο....

— Καὶ πού τὸ πρωτοφτιάξες;

— Στὸ Ἑδιμβούργο, γιὰ ἕναν μεγάλο Ἀγγλο εὐπατρίδη, πού κατοικοῦσε στὴ Σκωτία καὶ πού ἤθελε νὰ τὸν ξεκαίρη κάποιοι συγγενεῖς του.

— Καὶ πῶς τὸ εὐπατρίδης;

— Μέσα σὲ δέκα λεπτὰ, ὅπως ἔμαθα.

— Λοιπὸν αὐτὴ τὴ συνταγὴ θά τὴν ξέριστε μόνον ἐγὼ καὶ ἐσύ ἀπὸ δῶ καὶ ἐκεῖνος; Ἀξοῦσε;

— Μάλιστα, ἀφέντη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά μέρα τρεῖς φίλοι μιλῶσαν γιὰ μουσική.

— Ἐγώ, εἶπε ὁ πρῶτος, ἔχω δυνατὴ φωνή, ἀλλὰ μοῦ λείπει ἡ λεπτὴ ἀσὴ.

— Ἐγώ, πρόσθεσε ὁ δεύτερος, ἔχω καλὸ αὐτί, ὄχι ὅμως καὶ φωνή.

— Ἀφοῦ ὁ ἕνας ἀπὸ σὰς ἔχει τὴ φωνὴ καὶ ὁ ἄλλος τ' αὐτιά, παρατήρησε ὁ τρίτος φίλος, μπορεῖτε ν' ἀποτελέσετε καὶ οἱ δύο σας ἕναν πρῶτης τάξεως... γάιδαρο!...

Κάποιος δικαστὴς πολὺ αὐστηρὸς συνήθειε νὰ ψηφίξῃ πάντοτε καταδικαστικῶς κατὰ τὸν κατηγορουμένον.

Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἀποκοιμήθηκε ἀπάνω στὴν ἔδρα του κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς συνεδριάσεως καὶ, ὅταν ὁ πρῶτος τοῦ ζήτησε τὴν ψήφον του, αὐτὸς χασμουρήθηκε καὶ εἶπε:

— Νὰ τὸν χρεώσω!

— Μὰ πρόκειται γιὰ ἕνα χωράφι! τοῦ παρατήρησε κατὰπληκτος ὁ πρῶτος.

— Τότε νὰ τὸ θερίσουν! ἀπεφάνθη ὁ ἀμείλικτος δικαστής.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΑΟΙΔΟΣ ΑΛΒΟΝΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΑΤΡΩΝΗΣ

Τὸ ταξίδι τοῦ θεατρῶνῃ στο Βερολίνο. Ἐνας καλλιτεχνικὸς θεατρικὸς μέσος σὲ μιὰ φτωχικὴ καλύβα τοῦ Τυρόλου. Ἡ χωριατοπούλα μὲ τὴν ὑπέροχην φωνή. Ὅπου ἡ διαπραγματεύσεις ναυαγοῦν. Τὸ συμβόλαιον μὲ τὴν Ἀλβόνι. Ἡ ἀπρόσδεκτη ἀποκάλυψις. Πῶς ὁ θεατρῶνῃς πλήρωσε πανῆχριν καὶ τὴ χωριατοπούλα, κτλ. κτλ.

Γιὰ τὴν περιήρημ Ἰταλίδα καλλιτέχνιδα τοῦ περασμένου αἰῶνος Ἀλβόνι, ἡ ὁποία εἶχε γίνει γνωστὴ σὲ ὅλον τὸν κόσμον γιὰ τὴν ὑπέροχην φωνή της, διηγούνται τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸν ἀνέκδοτο.

Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς σταδιοδρομίας της, ὅταν ἀκόμα δὲν εἶχε ἐπιβληθεῖ στὸ πολὺ κοινόν, ἀλλ' εἶχε κερδίσει τὴν ἐκτίμησιν τῶν φιλοτέχνων, κάποιοι σηματοπρωτῆς τῆς θεατρῶνῃς, ἀποφασισμένους νὰ τὴν προσλάβῃ στὸ θέατρον του, ξεκίνησε γιὰ νὰ πάῃ στὸ Βερολίνο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ συνεννοηθῇ σχετικῶς μὲ κάποιον ἀντιπροσώπῳ της.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ Τυρόλο, ἐκβαίνοντας σὲ μιὰ ταχυδρομικὴ ἀμάξια καὶ ἐνὸς διαβάσει ἔξω ἀπὸ μιὰ φτωχικὴ καλύβα, ὥσπου μέσα στὴ γύρω σιγαλὴ μιὰ φωνὴ ἀγγελικὴ, θεῖα, ἔβασα... Ὁ ταξιδιώτης σταμάτησε ἀμέσως γοητευμένος τὸ ἀμάξι του καὶ ἀρχισε νὰ παρακολουθεῖ τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγνωστῆς, μὲ πραγματικὴ ἀγαλλίασι.

— Ὁ πόσο εἶμαι εὐτυχεμένος! φώναξε στὸ τέλος καὶ, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῇ περὶ, πῆδηξε ἔξω ἀπὸ τ' ἀμάξι του μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τοῦ διαφύγῃ ὁ θησαυρὸς πού ἀνακαίχθη.

Μπήκε στὴν καλύβα, δῆθεν γιὰ νὰ ζητήσῃ λίγο νερὸ, καὶ ἐκεῖ βεῖχε τρεῖς χωριατοπούλες μὲ μιὰ γριὰ, ἡ ὁποία μάλιστα τὸν εἶδαν

σώπασαν καὶ ἔτσι ὁ θεατρῶνῃς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ποιά ἀπὸ τίς τρεῖς τραγουδοῦσε τόσο ὑπέροχα. Ὡστόσο, δὲν ἄργησε νὰ τὴ μαυτερῇ ἀπὸ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς της καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τοῖ τραγοῦδῃ ἕνα-δύο μουσικὰ κομμάτια.

Ἡ ἀγνωστὴ χωριατοπούλα, χορὸς νὰ διστάσῃ καθόλου, πραγματοποίησε τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ, ὅταν τελείωσε τὸ τραγοῦδι της, ὁ θεατρῶνῃς κατενθουσιασμένος τῆς ἐμάνεψε τὴν ταυτότητά του καὶ τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν πάρῃ στὸ θέατρον του, δινόντάς της 10.000 φράγκα γιὰ πενήντα παραστάσεις.

Ἀλλὰ, πρὸς μεγάλῃ του ἐκπλήξι, ἡ ἀφελὴς χωριατοπούλα δὲν ἐμάνηκε ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴ γενναῖα προτάσιν του καὶ μάλιστα τοῦ ἔφερε ἀντιρροήσεις.

— Εἶνε λίγα, κύριε, τοῦ εἶπε. Ἐγὼ δὲν ἀποφασίζω ν' ἀφήσω τὸ σπίτι μου καὶ τοὺς δικούς μου, ἂν δὲν πάρω εἰκοσι τοὐλάχιστον χιλιάδες φράγκα...

— Σέρετε ὅμως, τὴ δεικνύει ὁ θεατρῶνῃς, διὰ αὐτὸ τὸ ποσὸν εἶνε τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα πρόκειται νὰ δώσω στὴν περιήρημ Ἀλβόνι;

— Καὶ νομίζετε ὅτι αὐτὴ τραγοῦδεῖ καλύτερα ἀπὸ μένα;

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω, ἀλλὰ ἐσεῖς εἰστε ἀγνωστὴ ἀκόμα...

— Ἀ, ἔτσι λοιπόν; ἔκανε ἡ νέα. Κατάλαβα τώρα. Ἐσεῖς πληρῶνετε τὴ φήμην, ὄχι τὴν τέχνη. Πάντως ἐγὼ σὰς εἶπα τὴν ἀπαίτησί μου... Ἄν σὰς ἀρέσει, ἔχει καλῶς. Ἀλλοῦ μάλιστα εἶπε ὅτι ἀποτελεῖ μὴ μόνον στήριγμα τῶν δύο νεωτέρων ἀδελφῶν μου καὶ τῆς γριᾶς μου, ἀλλὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τῆς ἐγκαταλείψω, ἂν δὲν ἔξασφαλίσω προηγουμένως τὴ συντήρησί της.

Ὁ θεατρῶνῃς ὅμως δὲν ἔμεινε τελικὰ σύμφωνος μαζὶ της καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Βερολίνο, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι μποροῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ. Φτάνοντας ἐκεῖ, ἔβλεπε νὰ συναντήσῃ τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀλβόνι, μὲ τὸν ὁποῖο ἤθελε σὲ διαπραγματεύσεις καὶ ἀποφάσισεν νὰ προσλάβῃ τὴν αοιδὴ ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 40.000 φράγκων.

— Καὶ τώρα, εῴθησε στὸ τέλος ὁ θεατρῶνῃς, πού πρέπει νὰ πάω γιὰ ν' ἀνταμώσω τὴν ὀνομασίαν καὶ καλλιτέχνιδά;

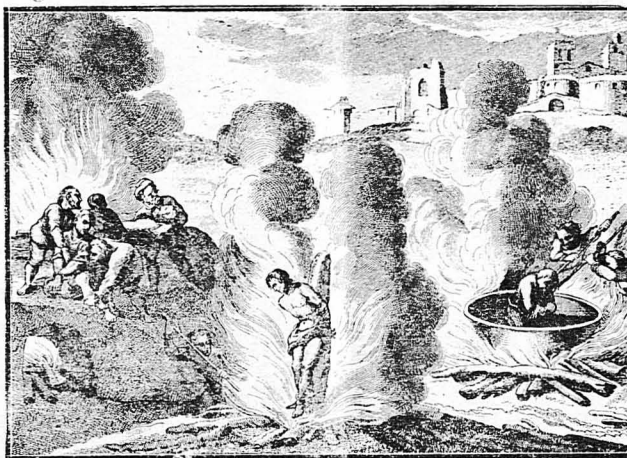
— Θὰ πάτε στὸ Τυρόλο καὶ θὰ σταθῇτε στὸ τὰδε χωριό! τοῦ ἀπατήρησε ὁ Βερολινέζος, ἀναφέροντάς του τ' ὄνομα τῆς πατρίδος τῆς χωριατοπούλας μὲ τὴν ὑπέροχην φωνή.

Ἐν τούτοις, ὁ θεατρῶνῃς δὲν ὑποψίασθη τίποτε καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Τυρόλο. Ἐκεῖ, σάν ἔφτασε στὸ γινώριμ τοῦ χωριοῦ, ζήτησε νὰ ἰδῇ τὴν περιήρημ αοιδὴ. Φαντασθῇτε ὅμως τὴν ἐκπλήξι τοῦ

ὅταν βεῖχε νὰ ἀπὸ τὴν ἀπλοῦν καὶ φτωχικὴν καλύβαν, ἡ ὁποία δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἀλβόνι.

— Ὡστε σεῖς εἰστε ἡ Ἀλβόνι; τῆς εἶπε.

— Μάλιστα, τοῦ ἀποκριθῆκε ἡ καλλιτέχνις μὲ ἀπαράξια. Ἄν μὲ πληρώσατε ἀκριβὰ, γι' αὐτὸ γράτε σεῖς. Ἐξ ἄλλου τίς εἰκοσι χιλιάδες πού μοῦ προσέφερετε παραπάνω, θὰ τίς ἀφήσω φεύγοντας στοὺς δικούς μου καὶ ἔτσι θὰ ὀφθεῖ ἰσα-ἰσα...

Τὸ κάψιμο καὶ τὸ βράσιμο τοῦ καταδίκου, μέσα σὲ κοχλακιστὸ λάδι!...

(Παλαιά, σπανία γκραβούρα)

